

Sygn. akt IV U 809/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania C. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 31 lipca 2012 r. Nr (...)

w sprawie C. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala C. K. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 01 kwietnia 2012 r. na stałe.

II. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności, o której mowa w art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz C. K. 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV U 809/12

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 31.07.2012r.organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej C. K. prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Od decyzji tej odwołanie złożyła ubezpieczona C. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że jest niezdolna do samodzielnej egzystencji i wymaga opieki osób innych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, która na podstawie dokumentów

medycznych oraz badania wnioskodawcy w dniu 04.07.2012r. nie stwierdziła u niej niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione. Zgodnie z art. 75 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Bezsprzeczne jest, że ubezpieczona (urodzona (...)) nie ukończyła 75 roku życia. Badając sporną kwestię niezdolności do samodzielnej egzystencji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: psychiatry J. U., chirurga naczyniowego P. J. i ortopedy M. R.. Biegli w swojej opinii (k. 32-35) stwierdzili u ubezpieczonej: otępienie o złożonej etiologii, organiczne zaburzenia lękowo-depresyjne, zakrzepowe zapalenie żył powierzchownych. Schorzenia te, zdaniem biegłych, nie powodują niezdolności do samodzielnej egzystencji. Na wniosek pełnomocnika ubezpieczonej Sąd dopuścił dowód z opinii innych biegłych psychiatry i psychologa. Biegli w swojej opinii (k.71-78) stwierdzili u ubezpieczonej otępienie na pograniczu umiarkowanego i ciężkiego stopnia. W ocenie biegłych C. K. jest trwale niezdolna do samodzielnej egzystencji od 5 stycznia 2012r. to jest od dnia rozpoczęcia hospitalizacji psychiatrycznej. Sąd podzielił tę opinię biegłych, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd nie podzielił opinii biegłego J. U., ponieważ biegły ten nie badał ubezpieczonej, opinia wydana została wyłącznie na podstawie akt sprawy. Ponadto opinia ta jest wewnętrznie sprzeczna. Biegły z jednej strony pisze, że ubezpieczona cierpi na zaburzenia świadomości, koncentracji uwagi, pamięci świeżej, wykazuje objawy lękowe, a z drugiej strony stwierdza, że nie powoduje to niezdolności do samodzielnej egzystencji. Należy zwrócić uwagę, że w epikryzie Wojewódzkiego Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych (...) (k.20) zaznaczono, że C. K. została wypisana ze szpitala pod opiekę córki. Oznacza to, że w chwili wypisania ze szpitala (29.02.2012r.) wymagała opieki innej osoby. Opinie biegłych chirurga naczyniowego i ortopedy nie mają w sprawie znaczenia, ponieważ schorzenia wchodzące w zakres specjalności tych lekarzy nie wpływają znacząco na zdolność ubezpieczonej do samodzielnej egzystencji. Zarzuty pełnomocnika ZUS zgłoszone w piśmie procesowym w dniu 06.11.2013r. (k.86) nie podważają istoty opinii. Stanowią one jedynie polemikę z oceną dokonaną przez biegłych. Wszelkie wątpliwości biegli wyjaśnili w obszernym uzasadnieniu opinii. Z tych względów Sąd oddalił wniosek o wywołanie opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu nieprawidłowo określony stopień zaawansowania schorzeń ubezpieczonej przez Komisję Lekarską ZUS i w efekcie odmowa uznania jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji powoduje odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc i art. 118 ust. 1a zdanie 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych orzekł jak w wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc.